

- 1) PROČ JE VOSA UPROSTŘED ZAŠTÍPNUTÁ
- 3) ODPOVĚĎ 3

Zdá se, jakoby tvar vosy, mnohem názorněji než cokoliv jiného, zobrazoval strukturu celé Bible. Stejně jako tvar vosy v sobě nese otisk obou předcházejících stádií, tj. larvy i kukly, kterými vosy prošla, (tj. spodní část těla a zaštipnutí), tak ani biblická zvěst evangelia by nebyla úplná bez Starého zákona a Jana Křtitele, který se stal prostředníkem zásadního předělu v Kristově životě. Informace starého se neztrácejí, ale nabývají nových kvalit v obou případech, jak u vosy, tak u Bible. Třetí odpověď na danou otázku proto zní:

Protože i Bible je rozdělena na dvě odlišné části tvořící organický celek a je také uprostřed významově „zaštipnutá“ v osobě Ježíše Krista.

Hmyzí zadeček si ponechává příčné článkování larvy (na rozdíl od horní části těla), avšak i ten zaznamenává výraznou proměnu, dostává chitínový krunýř a varovné zbarvení. Také starozákonní příběhy v Bibli ožívají novými významy v zorném úhlu evangelia. Bez aktu stvoření a celých dějin očekávání mesijáše, by přeci Bible nebyla úplná a samotné evangelium by pozbylo smyslu. Čist jenom Nový zákon a Starý už

pokládat za překonaný, by rozhodně nebylo správné i když je psáno, že: „Ježíš je konec zákona“ (Řím. 10,4), nebo také: „Co je staré pominulo, hle, je tu nové“ (2.Kor. 5,17). Stejnou chybou by však byl i opačný extrém, pokládat každý verš Starého zákona za stejně nosný, jakoby už šlo o samotné evangelium ke spasení a nevidět žádný rozdíl. Ani křesťané by neměli úplně zapomenout z čeho vyšli a kým byli. Stejně jako vosy by bez zadečku (vzpomínka na larvu) nemohla kládst nová vajíčka, tak ani křesťan by nemohl zvěstovat evangelium nevěřícím, kdyby úplně zapoměl, že jím byl kdysi také. Přestal by u sebe vnímat ten proces proměny. Někteří křesťané na to při zvěstování Krista příliš nemyslí, Bible však ano, apoštol Pavel o sobě píše:

Židům jsem byl židem, abych získal židy. Těm, kteří jsou pod zákonem, byl jsem pod zákonem, abych získal ty, kteří jsou pod zákonem – i když sám pod zákonem nejsem. Těm, kteří jsou bez zákona, byl jsem bez zákona, abych

získal ty, kteří jsou bez zákona – i když před Bohem nejsem bez zákona, neboť mým zákonem je Kristus. Těm, kdo jsou slabí, stal jsem se slabým, abych získal slabé. Všem jsem se stal vším, abych získal aspoň některé. Všechno to dělám pro evangelium, abych na něm měl podíl. (1. Korintským 9, 20-23)

Apoštol Pavel byl kdysi farizej a jistě také usiloval o to, aby získal pro Krista i jiné farizeje a zákoníky. Farizejství a zákonictví je i v Bibli všeobecně pojímáno jako synonymum pro pokrytectví, ale mnozí z nich věřili upřímně a očekávali mesijáše. Ne všechno, co farizejové a zákoníci dělali, bylo nutně špatné. Vše špatné ze starého musí být definitivně odstraněno a vše dobré proměněno. Housenka umírá v kukle starému způsobu života a mění se v nového tvora. Ježíš s námi dělá stejný proces, jen s tím rozdílem, že to vše je hříchem porušeno. Nejprve musí uzdravit od hříchu tu housenku v nás, aby vůbec byla schopna proměny. Usmrcuje v nás vše špatné, hříšné a zvrácené, (to je to putování pouští do zaslíbené země), aby to dobré, co zbude, bylo připraveno také zemřít všemu „pozemskému“ a mohlo být proměněno do podoby Kristovy. Co je proměněno, je v Kristu a to už žádnému hříchu nepodléhá. Ta proměna se však u nás děje postupně a to je proces na celý život. Začíná od srdce hned na začátku (ještě v Egyptě při vyjití na poušť) a pak postupně zaplavuje celého člověka a všechny oblasti života.

Nové schema názorně ukazuje, že ne jenom fáze života hmyzu ukazují základní strukturu Bible, ale i tvar samotného imága (vosa, či motýl) znovu nese informaci celé Bible. Paměť larvy (Starý zákon) je v jeho zadečku, paměť kukly (křesť) je v tom zaštípnutí. Informace se neztrácejí, ale integrují ve vyšší celek. Proto k novozákonní zvěsti evangelia organicky patří i celý Starý zákon a také Duch svatý, (když ho přijmeme), nás neuvádí jen do „svého vlastního“ období od letnic po dnešek, ale do pravdy celé Bible. Období

i m á g o		ovoce (dávání)	obd. DUCHA SV.	NOVÝ ZÁKON
		Gal. 2,20		
		růst (přijímání)		
k u k l a		letnice	SYNA	NOVÝ ZÁKON
		kříž Jan Křtitel		
l a r v a		proroci	období OTCE	STARÝ ZÁKON
		zákon		
		otcové		
v a j í č k o	0	stvoření		

Otce obsahuje dlouhou chronologii dějin Spásy, období Syna reprezentuje krátký čas jakéhosi Božího „zakuklení se“ do lidského těla, (i když sám Kristus ve svém osobním životě absolvoval všechny fáze tohoto biblického schématu. Jako tesař žil život člověka podrobeného zákonu, vůči němuž se neprovinil a po absolvování Janova křtu a pústu na poušti začal úplně nový život. Jeho dokonanou proměnu do nebeské podoby mohli pak jeho učedníci spatřit na hoře „Proměnění“). Období Ducha svatého už nezobrazuje v Bibli další chronologii dějin od letnic do dneška, ale spíše proces růstu křesťana platný od letnic až po dnešek. Také tento proces má svůj pomyslný předěl, který je u každého křesťana jiný a probíhá různě a jindy. Dal by se starozákonně nazvat „Průchod Jordánem“ na konci pouště a stanutí na svatém místě v zemi zaslíbené, nebo raději novozákonně podle Galatským 2,20: „**Nežiji už**

já, ale žije ve mně Kristus.“ To Slovo může o sobě vyznat a do svého srdce vírou přijmout každý křesťan hned na začátku života víry, v té chvíli, kdy uvěří, že se v Kristu stává „novým stvořením“. V praktickém životě se to však může projevit až později, kdy v něm Boží slovo zakoření a roste svým růstem. Je to okamžik, kdy křesťan už „automaticky“ prožívá každou vteřinu svého života s Pánem a dává přednost Duchu svatému, aby to byl on sám, kdo bude jednat a rozhodovat. Každý na to čas od času snadno zapomínáme ve vyhrocených situacích. Celý tento proces, tak jak ho znám a také jak ho sám prožívám, se pokusím detailně popsat v samostatném oddíle „Bratrská náklonnost“.